

återgifva honom kan det icke vara tal om; i allt verkligt tillägnande är det ett objektvt, som speglas af ett visst temperament, och temperamentet speglar aldrig detsamma. Sedan femhundra år imiterar man öfverallt i Europa antika dikter, men på ett högst olika sätt under olika tidsperioder och i olika länder. Hvad är det då som utgör det egendomliga för en sådan antikiserande dikt som *Hanna*? Svaret måste blifva, att dikten är byggd öfver ett rent borgerligt motiv, som återgifvits i en viss antikiserande form. Det antika består i hexametern och i en viss egendomlig retorik, af hvilken det viktigaste är epitetet, med hvilket skalden infångar karaktärerna. Men detta sätt att imitera antiken har icke alltid förekommit. Hela renässansens antikhärmning har ett helt annat mål. Äfven när den väljer ett erotiskt eller allmännare sagdt ett idylliskt ämne, så får det alltid en heorisk eller mytologisk form: den allra minsta lilla kärlekshistoria förvandlas genom gudamaskineri, genom Amors och Venus och Mars uppträdande, till en heroisk händelse, värdig att för några ögonblick fångsla ett hofs uppmärksamhet. Därmed sammanhänger, att det är latinarne, ej grekerna, som renässansen efterbildar; lånar den någongång från de senare, så uppfattar man dem dock i romersk anda.

Den art af antikimitation, som utmärker Runebergs dikt, dyker däremot upp långt senare i litteraturen, nämligen för första gången just — hos Voss och GOETHE. Och hvad mera är, vi kunna tydligen se, af hvilka olika element den uppkommer hos dem. Hvad motiven angå, är det den borgerliga engelska romanen, som utgör förebilden. Öfversätt, om jag så får säga, Voss *Luisse* eller GOETHES *Hermann und Dorothea* på prosa, och man har i det förre fallet närmast en skildring i STERNES manér, i det senare något i GOLDSMITHS stil — endast mycket bättre komponerad och djupare uppfattadt. Äfven det andra elementet, den nya uppfattningen af det antika, var först då färdig, dels genom ett fördjupadt filologiskt studium af de antika författarne, speciellt af grekerna, hvilka nu undanträngde latinarne, dels genom ett fördjupadt konsthistoriskt studium, hvilket utfördes af WINCKELMANN m. fl. Båda dessa faktorer, den borgerliga engelska romanen och den nya uppfattningen af antiken, inverkade på Voss och Goethe, och de båda elementen sammansmälte helt naturligt till denna Afterantik, som *Luisse* och *Hermann und Dorothea* representera. Det egendomliga för den nya riktningen var just, att under det antiken tidigare uppfattats såsom högtidlig och pompös hofdikt, fäste man sig nu vid det folkliga